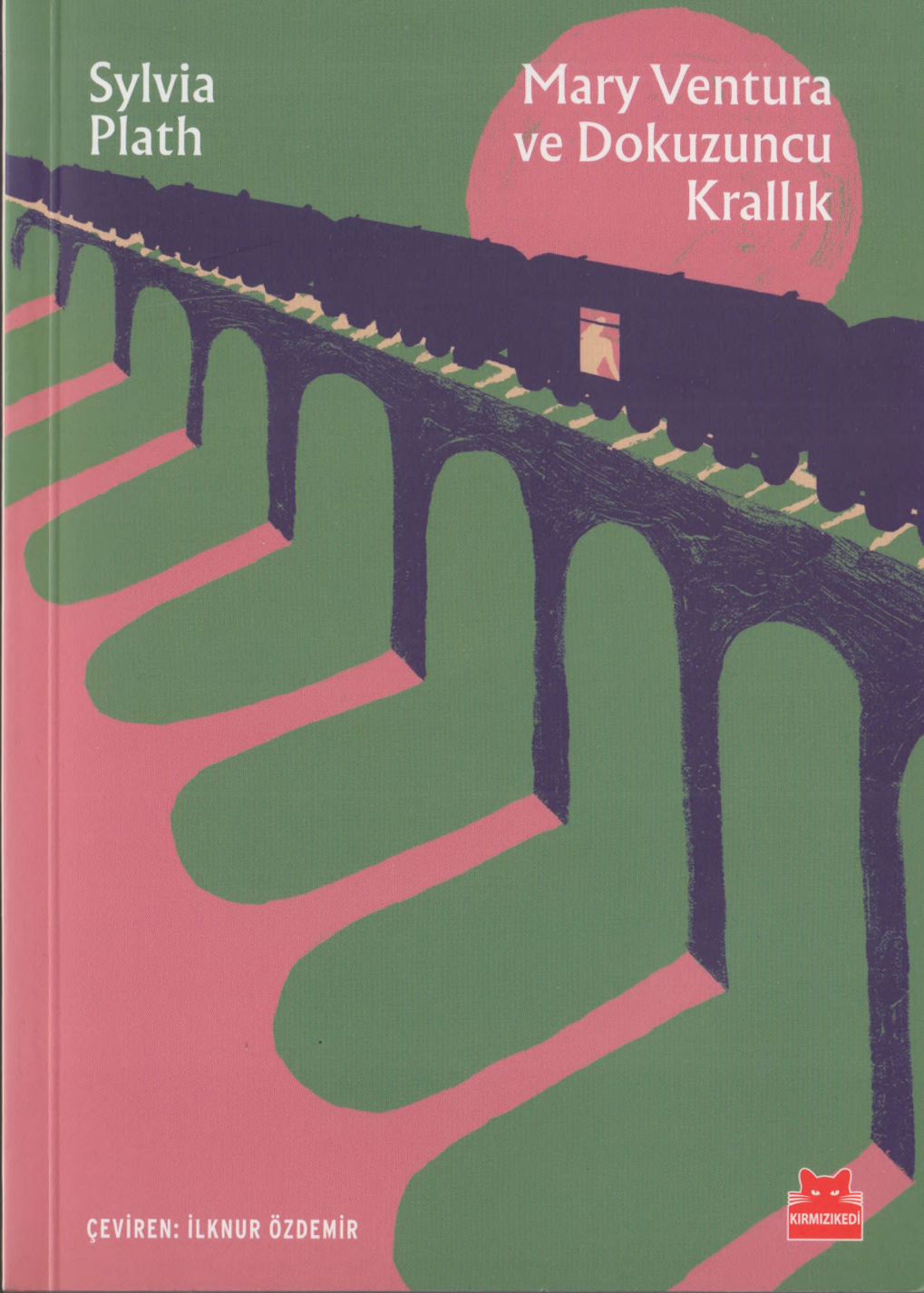
Sylvia Plath

Mary Ventura ve Dokuzuncu Krallık

ÇEVİREN: İLKNUR ÖZDEMİR

KIRMIZIKEDİ

İlk defa 2019'da yayımlanan, *Mary Ventura ve Dokuzuncu Krallık*, Sylvia Plath'ın 1952'de Smith College'da öğrenciyken yazdığı bir uzun öykü. Kendi tanımlamasıyla "anlaşılması güç, sembolik bir öykü" dediği metnini yayımlaması için, bir süre önce ödül kazandığı, *Mademoiselle* dergisine göndermiş ancak öykü kabul edilmemişti.

Bu hikâyeyi yazdıktan sonra Plath, ertesi yaz ilk kez intihar girişiminde bulunur. Dolayısıyla bugün "intihar alegorisi" ile okunduğunda metnin bütün karanlığı ve tekinsizliği daha iyi anlaşılacaktır. *Mary Ventura ve Dokuzuncu Krallık*, derginin reddettiği ilk, özgün ve en zengin versiyonuyla ilk defa okurla buluşuyor.

KIRMIZIKEDİ
0 kirmizikedi.com
/kirmizikediyayinevi
0 /krmzkedikitap
H /kirmizikediyayinevi

ISBN: 978-605-298-620-2

KDV muafiyeti uygulanmıştır

Sylvia Plath

1932'de ABD'nin Boston kentinde doğdu. Daha çocuk yaşlarda katıldığı birçok edebiyat yarışmasında ödüller kazandı. 1955-57 arasında Fulbright Bursu'yla Cambridge Üniversitesi'nde öğrenim gördü. Burada tanıştığı şair Ted Hughes'la evlendi. 1956-60 arasında yazdığı şiirlerini topladığı *Colossus* (1960) adlı ilk önemli yapıtının ardından 1963'te Victoria Lucas takma adıyla tek romanı *Sırça Fanus*'u yayımladı. Aynı yıl Londra'da yaşamına kendi eliyle son verdi. Ölümünden sonra yayımlanan yapıtları arasında *Ariel* (1965) ve *Crossing the Water* (1971) adlı şiir derlemeleri ile öykü ve düzyazılarından oluşan *Johnny Panik ve Rüyaların Kutsal Kitabı* (1977) sayılabilir. Yapıtlarında yabancılaşma, ölüm ve kendini yok etme izleklerini işlemiş, intiharından sonra en önemli çağdaş şairlerden biri sayılmıştır. Kırmızı Kedi'de Sylvia Plath: *Sırça Fanus, Günlükler, Ariel ve Seçme Şiirler, Johnny Panik ve Rüyaların Kutsal Kitabı, Kiraz Hanım'm Mutfağı, Çizimler.*

İlknur Özdemir

İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Almanca ve İngilizceden çok sayıda çevirisi ve *Senin Öykün Hangisi* adlı bir öykü kitabı vardır.

Başlıca çevirileri: Paul Auster: *Yalnızlığın Keşfi, Yanılsamalar Kitabı, New York Üçlemesi*; Gabriel García Márquez: *Şili'de Gizlice;* Heinrich Mann: *Mavi Melek;* Max Frisch: *Stiller*; J. M. Coetzee: *Utanç, Petersburglu Usta;* Michael Cunningham: *Saatler;* Günter Grass: *Yengeç Yürüyüşü, Soğanı Soyarken;* Hermann Hesse: *Klingsor'un Son Yazı;* Arundhati Roy: *Küçük Şeylerin Tanrısı;* Stefan Zweig: *Günlükler, Yakan Sır;* Bruno Schulz: *Tarçın Dükkânları;* Ian McEwan: *Cumartesi, Sahilde;* Ingeborg Bachmann-Paul Celan: *Kalp Zamanı;* Edith Wharton: *Keyif Evi, Yaz Bitince, İki Kız Kardeş;* Virginia Woolf: *Mrs. Dalloway, Kendine Ait Bir Oda, Dalgalar, Dışa Yolculuk, Orlando, Yaşlı Kadın ve Papağan, Pazartesi ya da Salı, Varolma Anları, Deniz Feneri;* Pascal Mercier: *Lizbon'a Gece Treni, Sahnede Ölüm.*

Kırmızı Kedi Yayınevi: 1220
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 115

Özgün adı: *Mary Ventura and the Ninth Kingdom*

Mary Ventura ve Dokuzuncu Krallık
Sylvia Plath
Çeviren: İlknur Özdemir

© The Estate of Sylvia Plath, 2019
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2019

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Pelin Mestçi
Kapak Tasarımı: Charlotte Ager
Sayfa Tasarımı: M. Aslıhan Özçelik

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Bu kitabın özgünbasım. 2019 yılında Faber & Faber Limited tarafından yapılmıştır. Türkçe yayın haklan Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Birinci Basım: Şubat 2020, İstanbul
ISBN: 978-605-298-620-2
Kırmızı Kedi Sertifika No: 40620

Baskı: Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No: 1/Z
Beylikdüzü / İSTANBUL
T: 0212 671 61 51 Sertifika No: 28640

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com
facebook.com: kirmizikediyayinevi / twitter.com: krmzkedıkıtap
instagram: kirmizikediyayinevi
Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsüyü 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Sylvia Hath

MARY VENTURA VE DOKUZUNCU KRALLIK

Çeviren: İlknur Özdemir

ÖYKÜ

KIRMIZIKEDİ

YAYINCININ NOTU

Sylvia Plath, "Mary Ventura ve Dokuzuncu Krallık"ı 1952'de, Smith College'da öğrenciyken yazmıştı.

Gerçek hayatta Mary Ventura, Plath'ın lise arkadaşlarından biriydi. Plath daha önce de Smith'teki ikinci yılında yaratıcı yazı ödevlerinden birinin parçası olarak onun hakkında bir öykü yazmıştı. Büyük ölçüde özyaşamöyküsel olan o öykünün konusu tatillerde buluşan iki eski okul arkadaşıydı ve sonraki öyküyle Ventura'nın adı dışında ortak bir tarafları yoktu.

1952 Aralık'mda Plath bu öyküyü tamamladı -kendi tanımıyla "anlaşılması güç, sembolik bir öykü" idi bu- ve yayımlanması için *Mademoiselle* dergisine gönderdi, Plath bir süre önce bu derginin yazı ödülünü kazanmıştı. Öyküsü kabul edilmedi.

Hemen hemen iki yıl sonra Plath öyküde değişiklikler yaptı, başlığını da "Marda Ventura ve Dokuzuncu Krallık" olarak değiştirdi, öyküdeki tekinsizliği azalttı, sonra da onu öylesine kısalttı ki öykü neredeyse yarım kalmış gibi göründü.

Buradaki öykü, derginin reddettiği ilk, özgün çalışmadır -en zengin ve Faber Yayınevi'nin görüşüne göre en iyi versiyonu. Bu öykü ilk kez yayımlanmaktadır. Özgün yazım şekillerine sadık kalınmıştır.

2019

MARY VENTURA
VE
DOKUZUNCU KRALLIK

Kırmızı neon ışıklar otomatik olarak yanıp sönüyor, hoparlörden cızırtılı bir ses duyuluyordu. "Tren hareket ediyor, üç numaralı hatta ...'e gidecek tren hareket etmek üzere... tren hareket ediyor. .."

"Senin trenin bu olmalı, biliyorum," dedi Mary Ventura'nın annesi. "O olduğuna eminim, canım. Acele et. Haydi, çabuk ol. Biletin sende mi?"

"Evet, anne, bende. Ama hemen mi gitmeliyim? Bu kadar çabuk mu?"

"Trenler nasıldır, bilirsin," dedi Mary'nin babası. Başındaki gri fötr şapkasıyla kimliği bilinmeyen birine benziyordu, sanki kılık değiştirerek yolculuk eden biriydi. "Trenlerin nasıl olduğunu bilirsin. Hiç beklemezler."

"Evet baba, biliyorum."

Duvardaki saatin uzun, siyah yelkovanı bir dakika daha ilerledi. Her tarafta, trenlerine yetişmek için koşuşturan insanlar vardı. Tren garının çatısı, üzerlerinde devasa bir katedralin kubbesi gibi yükseliyordu.

"Üç numaralı hattaki tren hareket ediyor... ...'e gidecek tren hareket etmek üzere... tren hareket ediyor..."

"Acele et, canım." Mrs. Ventura, Mary'nin kolunu tuttu, onu garın ışıltılı mermer salonlarından iterek geçirdi. Babası da Mary'nin bavulunu taşıyarak arkalarından geliyordu. Başka insanlar üç numaralı girişe doğru hızlı adımlarla gidiyorlardı. Siyah üniformalı, kasketinin siperliği yüzünü gizleyen bir kondüktör kalabalığı dallı budaklı işlenmiş siyah demir kapının arasından geçirerek öbür taraftaki perona yönlendiriyordu.

"Anne," dedi Mary, durarak, platformun aşağısında kalan raylarda lokomotifin kulakları sağır eden tıslamasını duyunca. "Anne, ben bugün gidemem. Gidemem işte. Bu yolculuğa çıkmaya henüz hazır değilim."

"Saçmalama, Mary," diye tatlılıkla araya girdi babası. "Biraz gerginsin, o kadar. Kuzeye yapacağın bu yolculuk işkence olmayacak. Sen sadece trene bin ve son istasyona varana kadar da hiçbir şeyi akima takma. Oraya vardığında kondüktör sana nereye gideceğini söyleyecek."

"Haydi gel bakalım, aferin kızım." Mary'nin annesi, bir tutam altın sarısı saçı siyah kadife şapkasının altına sokuşturdu. "Kolay bir yolculuk olacak. Herkes günün birinde evinden ayrılır. Herkes eninde sonunda ayrılıp gider."

Mary'nin direnci kırıldı. "Eh, peki, tamam." İşlenmiş demir kapılardan geçirilerek hafif meyilli beton platformdan aşağı götürülmeye razı oldu, aşağının havası buhardan ağırlaşmıştı.

Trenin kapılarında gazete satan çocuklar, "Özel baskı, özel baskı," diye gazetelerin manşetlerini bağıra bağıra tekrarlıyorlardı. "Özel

baskı... on bin kişi mahkûm oldu... on bin kişi daha..."

"Sen kendine/' diye mırıldandı Mary'nin annesi, "sen kendine hiçbir şeyi dert etmemelisin." İtişip kakışan kalabalığın karmaşası arasından kendine yol açtı, Mary de onu, trenin sondan bir önceki vagonuna doğru takip etti. Uzayıp giden kırmızı pelüş koltuklar, tavandan vuran parlak ışıkta şarap rengine dönüşüyordu ve vagonun birleşme yerleri pirinç kabaralarla perçinlenmişti.

"Buraya oturmaya ne dersin, ortaya?" Mr. Ventura, Mary'nin yanıtını beklemeden bavulunu kaldırıp baş üstündeki rafa koydu. Sonra geri çekildi. Mrs. Ventura kırmızı rujlu dudaklarına mendilini değdirdi, bir şey söylemeye hazırlandı, sonra vazgeçti. Ne de olsa artık söylenecek bir şey kalmamıştı.

"Hoşça kaim," dedi Mary, sevgi gösterisi alışkanlıktandı.

"Hoşça kal, canım. İyi vakit geçirmeni diliyorum." Mrs. Ventura eğilip Mary'nin yanağına belli belirsiz, dalgın dalgın bir öpücük kondurdu.

Mr. ve Mrs. Ventura arkalarım dönüp uzaklaşmaya başladılar, sonra, koridorun sonuna yürüyüp açık duran kapıdan çıktılar. Mary el salladı ama onlar çoktan gitmişlerdi, onu görmediler. Mary pencerenin yanındaki koltuğu seçti, oturmadan önce kırmızı mantosunu çıkarıp pencere pervazının yakınındaki pirinç kancaya astı. Diğer yolcuların hemen hemen tamamı yerlerine yerleşmişlerdi, ama koridorda hâlâ yerlerini arayarak ilerleyen birkaç kişi vardı. Kucağında kirli, beyaz bir battaniyeye sardığı bebeğini taşıyan mavi ceketli bir kadın bir dakika kadar Mary'nin oturduğu koltuğun yanında durduysa da sonra vagonun arka tarafına doğru ilerledi, orası daha boştu.

"Bu koltuk boş mu?" Kadın koridorda sallana sahana yürüyüp gelmişti, soluk soluğaydı, yüzü kızarmıştı, elinde toprak rengi bir çanta vardı. Mavi gözleri yüzündeki kırışık yumağının arasına gömülmüş, iri, etli dudaklarına bir gülümseme yayılmıştı.

"Hayır, burada kimse oturmuyor." Mary ister istemez kadının gülümsemesine karşılık verdi. Pencereye daha da yaklaştı, yıpranmış

kahverengi şapkasını ve kahverengi kumaş mantosunu çıkaran kadını seyretti.

"Oof," diye iç geçirdi kadın, kırmızı pelüş koltuğa kendini atarken, "bu yolculuğa neredeyse çıkamayacağımı düşünüyordum. Oysa şimdi tren kalkmak üzere."

Lokomotif homurdandı, sarsıldı, sonra durdu. "Binin... herkes binsin!" diye bağırdı dışarıdan bir ses. Vagonun kapısı çarpılarak kapatıldı, o son klik sesiyle herkesi içeriye kapattı.

"Tamam işte," dedi kadın. "Yola çıkıyoruz." Tren raylarda ağır ağır, pat pat sesler çıkararak ilerlerken camların arkasından buharlar yükseldi, buhar bulutlarının ve cürufların gerisinde hiçbir şey görmez oldular.

Kadın elini çantasına sokup örgüsünü çıkardı, yaprak yeşili yumuşak bir şeye yeni başlamıştı.

"A," diye bağırdı Mary. "Ne kadar güzel. Ne örüyorsunuz?"

"Elbise olacak." Kadın gözlerini kısıp Mary'yi yukarıdan aşağıya süzdü. "Aşağı yukarı senin boyunda bir kız için."

"Çok beğeneceğine eminim."

Kadın Mary'ye gülümseyerek baktı, eğlenir gibiydi. "Umarım beğenir," dedi, sonra da sustu.

Önlerindeki kanepede ağız dalaşı başla-dığmda tren karanlık tünelden hızla geçiyordu. Orada iki küçük oğlan çocuğu oturuyordu, anneleri de koridorun karşı tarafında dergisini okuyordu. Çocuklar kurşun askerlerle oynuyorlardı.

"Versene şunu bana," dedi siyah gözlü çocuk, kardeşine. "O benim askerim. Benim askerimi aldın sen."

"Almadım," dedi sırma saçlı, solgun benizli çocuk. "Almadım onu."

"Aldın. Seni gördüm." Yaşça büyük çocuk kurşun askerlerden birini eline alıp kardeşinin alnına vurdu. "Al işte! Hak ettin bunu."

Küçük çocuğun moraran yarasından kan sızıyordu. Çocuk mızmızlanmaya başladı. "Senden nefret ediyorum," diye sızlandı. "Senden nefret ediyorum."

Anneleri hâlâ başını dergisinden kaldırmıyordu.

"Haydi ama, yeter artık," dedi Mary'nin yanında oturan kadın, öndeki kanepenin sırtından çocuklara doğru eğilerek. Küçük oğlanın alnındaki kanın üzerine beyaz keten mendilinin ucunu usulca bastırdı. "Kendinizden utanmalısınız çocuklar, gereksiz yere yaygara yapıyorsunuz. İki tane saçma kurşun asker yüzünden."

Kadının bu müdahalesi üzerine oğlanlar suratlarını astılar ve tekrar sessizce oynamaya koyuldular.

Kadın arkasına yaslandı. "Bugünlerde bu çocukların ne derdi olduğunu hiç anlamıyorum. Gitgide daha da bozuluyorlar gibi geliyor bana." İçini çekti, örgüsünü tekrar eline aldı. Dışarısı ansızın aydınlanmıştı.

"Bakın," dedi Mary. "Tünelden çıktık."

Tren öğle sonrasının kasvetli griliğine çıkmıştı, rayların iki yanında, cüruf yataklarının ötesinde, rüzgâra açık sonbahar çayırları göz alabildiğine uzanıyordu. Gökyüzünde yassı, turuncu bir disk asılı duruyordu, güneşti o.

"Hava ne kadar ağır ve puslu!" dedi Mary. "Güneşi daha önce hiç bu tuhaf renkte görmemiştim."

"Orman yangınları var/' diye yanıtladı kadın. "Yılın bu vaktinde duman hep kuzeyden buraya doğru gelir. Birazdan daha da içine gireceğiz."

Rayların yanında birden pencereleri tahta kaplı bir kulübe göründü ve küçülüp görünmez oldu.

"Bu evin burada ne işi var, böyle her şeyden uzakta?"

"Ev değildi o. Eskiden bu hattaki ilk istasyon orasıydı, ama artık pek kullanılmıyor, bu yüzden kapatıldı. Bu yolculuk artık iyice ekspres sefere dönüştü."

Tren tekerleklerinin tıkırtılı ritmiyle gevşeyen Mary camdan dışarı bakıyordu. Mısır tarlalarının birinde gözüne bir korkuluk çarptı, değnekler birbirinin üzerine çaprazlama konulmuştu, altındaki mısır kabukları çürümekteydi. Koyu renkli yırtık ceket rüzgârda çırpmıyordu, içi boştu, maddeden yoksundu. O gülünç

figürün altında kara kargalar dolaşıp duruyor, kuru toprağı gagalayıp tohum arıyorlardı.

Tren hızlandı. "Yemekli vagona gidip bir fincan kahve alacağım," dedi kadın, Mary'ye. "Gelmek ister misin?"

"Tabii," dedi Mary. "Tabii, hem bacaklarım biraz açılır."

İkisi birden kalktılar, öndeki vagona geçmek için koridorun sonuna yürüdüler. Öndeki, sigara içilen vagondu, yoğun duman Mary'nin gözlerini acıttı. Pencerelerin önüne oyun masaları yerleştirilmişti ve erkeklerin çoğu poker oynuyordu. Beyaz ceketli garsonlar ellerinde tepsilerle gidip geliyor, içki servisi yapıyorlardı. Çınlayan kahkahalara bardaklarda tıkırdayan buzun sesi karışıyordu.

"Bir sonraki vagon restoran," diyerek omzunun üstünden arkaya seslendi kadın. Kapıyı itip açtı, sallantılı sahanlıktan geçti, hemen arkasından gelen Mary ile öndeki vagona girdi.

Müşteriler kırmızı pelüş koltuklara arka arkaya sıralanmış, cilalı ahşap masaların üzerindeki meyve kâselerinden elma, erik ve serada yetiştirilmiş üzüm yiyorlardı. Duvarın bir

yerine gizlenmiş hoparlörden ruhsuz bir yemek müziği duyuluyordu.

"Siparişinizi alabilir miyim?" diye sordu, beyaz takım elbiseli siyahi garson, elindeki kurşunkalemi bloknotun üzerinde hazır tutarak. Mary onun yaklaştığını bile görmemişti. Garson her ikisi için buzlu su getirmişti.

"Sanırım ben bir bardak zencefilli gazoz isteyeceğim," dedi Mary.

"Ben her zamankinden alayım," diyerek garsona gülümsedi kadın.

"Elbette... kahve, krema ve şeker." Siyahi garson kadına sırıttı ve elindeki bloknota hiyeroglife benzeyen bir şeyler çiziktirdi.

Siparişleri geldi, dumanı tüten kahve sırlı yeşil bir seramik fincanda, içi gümüşsü küçük kabarcıklarla dolu zencefilli gazoz da dibinde bir vişne duran uzun bir cam bardakta.

"Ne hoş!" diye bağırdı Mary. "Daha önce hiç yemekli vagonda bir şey yememiştim. Bu ne büyük zevk. "

"Evet," diyerek ona hak verdi kadın, ellerini dumanı tüten kahverengi sıvının üstünde

ısıtırken. "Yolculuğu olabildiğince zevkli kılabilmek için ellerinden geleni yapıyorlar."

Mary kendini bu yumuşacık rehavete bırakarak zencefilli gazozunu yudumladı. Dolaylı, hafif ışık altında koltukların rengi daha bir kızıllaşıyor, gizli hoparlörden gelen müzik giderek canlanıyordu. Mary kalan gazozunu son damlasına kadar emdi, sonra da vişne avcunun içine yuvarlansın diye bardağını ters çevirdi. Ağzına attı, o tatlı meyveyi ısırdı.

Geniş camın dışında turuncu güneş külrengini almış batı yönünde batmaktaydı. Mary'ye, son baktığından bu yana küçülmüş göründü, turuncu rengi de koyulaşıp kırmızıya dönüşmekteydi.

"Aman Tannm, ne kadar da çabuk akşam oluyor," dedi Mary, kararmakta olan çorak manzaraya bakarak.

"Bu yolculukta insan zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor," diye başıyla Mary'yi doğruladı kadın. "Trenin içi öyle rahat ki. Ama bu hat üzerindeki beşinci duraktan az önce geçtik, bu da az sonra uzun tünele gireceğiz demektir. Vagona dönelim mi?"

"Evet, dönelim. Hesabı şimdi mi ödüyoruz?"

"Hayır," dedi kadın. "Yolculuk biterken fatura tutarını hesabına ekleyecekler." Ayağa kalktı, vagona dönmeye hazırlandı, hızla giden trenin sallanan koridorunda ayaklarını yere sıkıca basıp adımlarını peş peşe sıralayarak yürüdü.

Yerlerine oturunca kadın örgüsünü yine eline aldı, Mary de yanlarından hızla geçen kıraç topraklara boş boş baktı. Vagonun dip tarafındaki şımarık ve huysuz bebek ağlamaya başladı. Kokteyl büfesinden çıkıp gelen üç iş adamı koridordan geçtiler, trenin hareketiyle yalpalıyor ve gülüşüyorlardı. Tavandaki ışıklar kötü bakışlı yıldızlara benziyordu.

"Kahrolası çocuk," dedi adamlardan biri.

"Evet ya, doğru söylüyorsun," dedi ikinci adam. Gri fötr şapkalarıyla üç adam birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Sendeleyerek, yalpalayarak, omuz atarak vagondan geçtiler, bebek de sanki hiç susmayacakmış gibi ağlamaya devam etti.

Sonra tren yeraltında yeni bir tünele girdi. Karanlık kayalar sessizce ve hızla pencerenin

önünden irileşerek geçtiler, tekerlekler de devasa bir saat çarkının dişleri gibi döndüler.

Vagonun ön tarafındaki kapıyı bir satıcı açtı, iki yana sallanarak koridorda ilerledi, "Şekerleme, patlamış mısır, kaju... şekerleme alın, patlamış mısır, kaju alm," diye bağırıyordu.

"İşte," dedi kadın, kahverengi çantasını açıp içinden eprimiş bir cüzdan çıkarırken, "ikimize de birer paket çikolata alacağım..."

"Yo, olmaz," diye itiraz etti Mary. "Lütfen, ben ödeyeyim."

"Saçmalama, canım," dedi kadın. "Benim ikramım olsun. Tatlı ihtiyacına iyi gelir çikolata. Hem yolculuk biterken epeyce bir ödeme yapacaksın."

Satıcı onların oturduğu yerin başında durdu, kırmızı kasketini alnının gerisine itti, başparmaklarını kırmızı-beyaz çizgili ipek yeleğinin altına soktu.

"Ne isterdiniz?" diye sormaya başladı sıradan, yavan bir sesle. "Elimde..." Durdu, kadına iyice baktı, sonra boğuk bir kahkaha attı.

"Tekrar mı yapıyorsun bu yolculuğu?" Sesi alçalarak samimi bir hava aldı. "Burada sana iş çıkmaz, biliyorsun. Anlaşma imzalandı, mühürlendi ve teslim edildi. İmzalandı, mühürlendi ve teslim edildi."

"O kadar emin olma, Bert," dedi kadın dostça gülümseyerek. "Muhasebeciler bile ara sıra hata yapabilir."

"Muhasebeciler yapabilir de patron yapmaz." Bert, bozuk paraların durduğu siyah cüzdanını şıkırdattı, sinsice gülümsüyordu. "Patron neyi varsa sağlam kazığa bağladı. Bu sefer bizzat kendisi yaptı, bizzat kendisi."

Kadın kahkahaları salıverdi. "Evet, tahmin edebiliyorum, son yolculukta yaptığı hatadan sonra, trenleri daha yüksek düzeyde kesiştirmişti. Şimdi denese bile o insanları aşağıdaki bahçelerden çıkaramaz. Çocuklar gibi koştular bahçelere onlar, tarlakuşları gibi mutluydular. Sence patronun sözünü dinleyip ait oldukları yere, yani daha aşağıdaki altgeçide giderler mi? Mümkün değil bu."

Bert suratını maymun gibi buruşturdu. "Evet," dedi, yumuşayarak. "Sanırım ara sıra sen de bir yüzde almalısın."

"İşte bu nedenle buradayım," dedi kadın. "Bir paket çikolata istiyorum."

"Büyük mü küçük mü?"

"Büyük," diye yanıtladı onu kadın, sonra bir çeyrek uzattı adama.

"Eh, hoşça kal o zaman," dedi Bert elini kasketine değdirerek. "Mutlu avlar," sonra da, "şekerlemeler, patlamış mısır, kaju..." diye yavan bir sesle bağırarak koridorda ilerleyip uzaklaştı.

"Zavallı Bert," dedi kadın Mary'ye, yaldızlı ince kâğıdı yırtmadan çikolata paketini açarken. "Böyle gidip gelirken konuşacak kimsesi olmadığı için kendini öyle yalnız hissediyor ki. Öyle uzun ki bu yolculuk, iki kez yapan pek çıkmıyor." Çikolatadan bir parça kopardı ve o yassı kahverengi tatlının irice bir parçasını Mary'ye uzattı. Çikolatanın yoğun rayihası etrafa yayıldı.

"Mmm," dedi Mary. "Çok güzel kokuyor." Bir parça ısırdı, tatlıyı erisin diye dilinin

üzerinde tuttu, şekerini emdi ve şurubunu boğazından aşağı aksın diye bıraktı.

"Bu yolculuk hakkında epeyce bilginiz var sanırım," dedi kadına. "Çok mu yolculuk edersiniz?"

"Hem de nasıl. Kendimi bildim bileli bir oraya bir buraya giderim. Ama en çok bu yolculuğu yaparım."

"Hiç şaşırmadım. Gerçekten de *çok* rahat bir yolculuk bu. Fazladan öylesine hoş küçük şeyler sunuyorlar ki, saat başı içecekler, oyun odasındaki içkiler, yemek vagonundaki kanepeler. Neredeyse otel kadar iyi."

Kadın ona keskin bir bakış attı. "Evet canım," dedi ilgisizce, "ama unutma ki parasını ödüyorsun. Sonunda hepsinin parasını ödüyorsun. Onların işi bu yolculuğu çekici kılmak. Demiryolu şirketi sadece dostluk göstermiş olmak için ilgilenmiyor yolcularla."

"Sanırım haklısınız," diyerek bir kahkahayla doğruladı kadını Mary. "Bu açıdan bakmamıştım hiç. Ama söylesenize, biz trenden inince ne olacak? Hayal bile edemiyorum. Gezi rehberleri

kuzeydeki iklim ya da insanlar hakkında tek kelime etmiyor, en ufak bir şey bile yok."

Kadın örgüsünün üzerine eğildi, birden dikkatini orada toplamıştı. Yünün bir yeri düğüm olmuştu. Düğümü hızla çözdü ve örmeye devam etti.

"Tahminime göre, hattın sonuna kadar gidiyorsun," dedi kadın.

"Doğru, hattın sonuna kadar. Babam aktarmaları filan dert etmememi söyledi, orada inince nereye gideceğimi kondüktör bana söyleyecekmiş."

"Son istasyon," diye mırıldandı kadın. "Emin misin?"

"Evet. En azından biletimde öyle yazıyor. Öyle garip bir bilet ki üzerindeki rakamı hatırladım, siyah üzerine kırmızı. Dokuzuncu krallık yazıyordu üzerinde. Tren istasyonlarına böyle isimler vermek çok tuhaf."

"Bir süre sonra alışıyor insan," dedi kadın, kendi kendine konuşur gibi. "Bütün o saçma sapan küçük bölümlere ve alt bölümlere ve sınıflandırmalara da. Gelişigüzel bence. Gelişigüzel.

Ama bugünlerde hiç kimse bunun farkına varmıyor sanki. Küçücük bir jest, kararlı bir el hareketi ve ânında bütün yapı çöker, paramparça olur."

"Ne demek istediğinizi tam anlayamadım," dedi Mary.

"Elbette anlayamamışsındır canım, elbette. Birden kendimi kaybettim. Aynı şeyi söyleyip duruyorum. Ama söylesene, burada otururken trendeki yolcularda herhangi bir tuhaflık fark ettin mi?"

"Yo, etmedim," dedi Mary ağır ağır, etrafına göz gezdirerek. "Yo, etmedim," diye yineledi, şaşkındı. "Bana hepsi normal görünüyor."

Kadın iç çekti. "Sanırım ben fazla duyarlıyım," dedi.

Pencerenin dışında kırmızı neon yanıp söndü, tren yavaşladı, altıncı krallığın istasyonuna sarsılarak girdi. Vagonun kapısı ardına kadar açıldı, kondüktörün adımları koridordan geçerek ön tarafta oturan kırmızı rujlu sarışın kadına doğru ilerledi, kadının yüzü soldu, kürküne sıkıca sarındı, irkilip geri çekildi.

"Henüz değil," dedi. "Lütfen, henüz değil. Burası benim durağım değil. Bana biraz daha zaman verin."

Kondüktör, "Biletinize bakayım," deyince kadın kan rengindeki dudaklarını yaladı.

"Nereye koyduğumu hatırlamıyorum. Bulamıyorum onu."

"Sağ elinizdeki eldivenin ikinci parmağının içinde," dedi kondüktör donuk bir tonda, "ben içeri girerken sakladığınız yerde."

Kadın öfkeyle sağ elindeki eldiveni çekip çıkardı, içinden kırmızı karton dipkoçanım çekip çıkarttı ve kondüktöre uzattı. Adam elindeki zımbayla bileti deldi, ikiye böldü ve kadına küçük parçayı uzattı.

"Nehirdeki aktarmanız için," dedi. "Bence hemen inseniz iyi olur."

Kadın gitmek için harekete geçmedi. Kondüktör elini uzatıp kadının kolunu kavradı. "Özür dilerim," dedi, "ama şimdi gitmelisiniz. Bu trende böyle oyalanmalara izin veremeyiz. Uymamız gereken bir program var. Belirli sayıda yolcumuz var."

"Geliyorum," dedi kadın, surat asarak. "Ama kolumu bırakın. Canım yanıyor. Acıyor."

Ayağa kalkıp koridorun sonuna doğru yürüdü, koyu kırmızı yün eteği salmıyor, bacaklarının çevresinde dolanıyordu, başını gururlu ve meydan okuyan bir tarzda tutuyordu. Vagonun kapısının dışındaki peronda, iki istasyon nöbetçisi kadını bekliyordu. Üzerlerine vuran neon ışığı kıpkırmızı parıldarken kadının iki yanma geçtiler, onu alıp parmaklıklı çıkış kapısından geçirdiler.

Kondüktör büyük, kırmızı ipek bir mendille alnını silerek vagonun öbür ucundan geri geldi. Mary'nin koltuğunun yanında durup öbür kadına sırıttı. Gözleri siyah ve dipsizdi, ama şimdi içlerinde kahkahanın soğuk benekleri görülüyordu.

"Genellikle yolcuların inmeleri gereken durağa geldiğimizde onlarla bu kadar sıkıntı yaşamayız," dedi kadına.

Kadın da ona gülümsedi, ama sesi yumuşak ve üzüntülüydü. "Yo, genellikle hiç itiraz etmezler. Zamanı gelince onu kabul ederler."

"Neyi kabul ederler?" Mary ikisine de merakla bakıyor, sarışın kadının korkmuş yüzünü, ıslak ve kan rengindeki dudaklarını hatırlıyordu.

Kondüktör kadına göz kırptı, yanlarından ayrılıp koridor boyunca yürüdü, duvarların girintilerindeki ışıklar mum gibi yanıyorlardı, vagonun metal kubbesi tepelerinde kavisleniyordu. İstasyondaki kırmızı ışık vagonun camlarından içeri eğimle giriyor, yolcuların yüzlerini kısa bir an parlak kırmızıya boyuyordu. Sonra tren yeniden hareket etti.

"Neyi kabul ederler?" diye ısrar etti Mary. Ansızın soğuk bir hava esmiş gibi gayriihtiyari ürperdi.

"Üşüyor musun canım?"

"Hayır," dedi Mary. "Neyi kabul ederler?"

"Varış yerini," diye yanıtladı onu kadın, kucağındaki örgüsünü eline alıp yaprak yeşili yüne yeni ilmekler eklemeye başlarken. Şişlerini uzamakta olan örgüye ustalıkla batırdı, yumaktaki yünden bir ilmek yapıp şişine geçirdi. Mary onun hızla çalışan becerikli ellerine baktı. "Yolcular biletlerini satın alırlar," diye sözüne

devam etti kadın, bir yandan da içinden şişin üzerindeki ilmekleri sayıyordu. "Biletlerini alırlar ve doğru istasyonda inmekle yükümlüdürler... Treni, hattı seçerler ve varış yerlerine giderler."

"Biliyorum. Ama o kadın. Öyle korkmuş görünüyordu ki."

"Evet, bazen öyle olur yolcular. Son anda heyecanlanırlar, bilirsin. Çok geç bilincine varırlar ve bilet aldıklarına pişman olurlar. Ama son pişmanlık fayda etmez. Bu yolculuğa çıkıp çıkmayacaklarını önceden düşünmeleri gerekirdi."

"Onun neden fikrini değiştiremeyeceğini ve neden inmeyebileceğim hâlâ anlayamıyorum. Yolculuğunun sonunda daha fazla ücret ödeyebilirdi."

"Bu yolculukta demiryolu şirketi böyle bir şeye izin vermez," dedi kadın. "Karışıklık yaratırdı yoksa."

Mary içini çekti. "Eh, en azından diğer yolcular hallerinden hoşnut görünüyorlar."

"Öyle görünüyorlar, değil mi. İşin korkunçluğu da burada."

"Korkunçluğu mu?" Mary'nin sesi yükseldi. "Ne demek istiyorsunuz, korkunçluğu derken? Söylediğiniz her şey çok gizemli geliyor kulağa."

"Aslında çok basit. Yolcular o kadar bıkkın, o kadar ilgisizler ki nereye gittikleri bile umurlarında değil. Zamanı gelene kadar, dokuzuncu krallığa varana kadar umurlarında olmayacak da."

"Ama bu dokuzuncu krallık *nedir?"* diye aksi aksi bağırdı Mary, yüzünde her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi ıstırap okunuyordu. "Dokuzuncu krallıkta bu kadar kötü olan ne var?"

"Haydi ama, haydi," diye onu teselli etti kadın, "şu çikolatamdan biraz daha al. Hepsini tek başıma bitiremem." Mary bir parça alıp ağzına attı ama çikolata dilinde acı bir tat bıraktı.

"Eğer bilmezsen daha mutlu olursun," dedi kadın nazikçe. "Oraya varıldığında gerçekten de pek kötü olmadığı görülür. Tünelden geçiş süresi uzundur ve iklim de yavaş yavaş değişir. İnsan soğuğa alışmışsa çok fazla rahatsız

olmuyor. Camdan dışarı bak. Yeraltı geçidinin duvarları buz tutmaya başlamış, henüz kimse ne gördü bunu ne de şikâyet etti."

Mary camdan dışarıya, yanından hızla geçen kapkara duvarlara baktı. Taşların arasındaki çatlaklarda gri buz derecikleri vardı. Vagonun ışığının yansıdığı donmuş yüzey, soğuk gümüş iğnelerle dolmuşçasma parıldadı.

Mary ürperdi. "Eğer bilseydim asla gelmezdim. Kalmayacağım ben. Kalmam," dedi. "İlk trene binip eve döneceğim."

"Bu hatta dönüş seferi yok," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Dokuzuncu krallığa vardığın anda artık geri dönemezsin. Orası yokluğun, donmuş iradenin krallığı. Pek çok adı vardır oranın."

"Umurumda değil. Bir sonraki durakta trenden ineceğim. Bu korkunç insanlarla birlikte bu trende kalmayacağım. Nereye gittiklerini bilmiyorlar mı, umurlarında değil mi bu?"

"Onlar kör," dedi kadın, gözlerini Mary'den ayırmadan. "Hepsi tamamıyla kör."

"Ve siz de/' diye bağırdı Mary, öfkeyle kadına saldırarak, "bana kalırsa siz de körsünüz!" Sesi dönerek yükseldi, tizleşti, ama hiç kimse ona dikkat etmiyordu. Kimse dönüp bakmadı ona.

"Hayır," dedi kadın, ansızın yumuşayarak, "kör değilim. Sağır da değilim. Ama bu trenin artık başka bir yerde durmayacağını biliyorum. Dokuzuncu krallığa varana kadar programda başka duraklar yok."

"Ama anlamıyorsunuz." Mary yüzünü buruşturdu, ağlamaya başladı. Sıcak gözyaşları parmaklarının arasından akıyordu. "Anlamıyorsunuz. Bu trene binmem benim suçum değil. Annemle babamın suçu. Gitmemi onlar istedi."

"Ama biletini almalarına ses çıkarmadın," diye ısrar etti kadın. "Seni bu trene bindirmelerine izin verdin, öyle değil mi? Kabul ettin, itiraz etmedin."

"Yine de benim suçum değil," dedi Mary, hararetli bir şekilde, ama kadının gözleri üzerindeydi, o mavi gözler kınarcasma bakıyordu, Mary utanca gömüldüğünü, utanç içinde boğulduğunu hissetti. Trenin tekerleklerinin

dönüşü beynine vurulan kıyamet darbeleriydi. Suç, diye şakıyorlardı trenin tekerlekleri tombul siyah kuşlar gibi, ve suç ve suç ve suç.

Suç, diyordu örgü şişlerinin tıkırtısı. "Anlamıyorsunuz," diye başladı yine Mary. "İzin verin de anlatayım. Ben evde kalmaya çalıştım. Gerçekten de hiç gelmek istemedim. İstasyondayken bile geri dönmek istedim."

"Ama geri dönmedin," dedi kadın, yeşil yünü tutup ilmek atarken gözleri hüzünlüydü. "Geri dönmemeyi seçtin, şimdi de artık bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Mary birden sırtını dikleştirdi, gözyaşlarının arasından bakarak, "Ah, var bir şey!" dedi meydan okurcasına. "Yapabileceğim bir şey hâlâ *var*. Henüz zamanım varken bu trenden bir şekilde ineceğim. İmdat kordonunu çekeceğim."

Kadın ansızın Mary'ye ışıl ışıl gülümsedi, gözlerinde hayranlık okunuyordu. "A," diye fısıldadı, "iyi. Çok yüreklisin. Tam üstüne bastın. Bir tek bu numara kalmıştı geriye. İradeden geriye bir şey kaldığının tek kanıtı. Ben onun da donmuş olduğunu düşünmüştüm. Şimdi bir şans var artık."

"Ne demek istiyorsunuz?" Mary kuşkuyla geri çekildi. "Şans derken ne kast ediyorsunuz?"

"Kaçma şansı. Dinle, yedinci istasyona yaklaşıyoruz. Ben bu yolu iyi bilirim. Henüz vakit var. Kordonu çekmek için en iyi ânı söyleyeceğim sana, o zaman hemen koşmalısın. İstasyonda peron ıssız olacaktır. Bu yolculukta inen ya da binen bir yolcu beklemiyorlardı çünkü."

"Nereden biliyorsunuz? Size nasıl inanabilirim?"

"Ah, inançsız çocuk," kadının sesi şefkat doluydu. "Ben başından beri senin tarafmdaydım. Ama bir şey söyleyemezdim. Sen ilk kesin kararını verene kadar sana yardım edemezdim. Kurallardan biri budur."

"Kurallar mı? Hangi kurallar?"

"Tren şirketinin kitabındaki kurallar. Her kurumun kendi yönetmeliği olmalıdır, tabii. Her şeyin düzgün işlemesi için bazı talimatlar olmalıdır."

Kadın sözlerine devam etti. "Yedinci krallığın istasyonuna yaklaşıyoruz. Koridorun dibine doğru yürüyüp vagonun arka tarafına

gitmelisin. Kimse bakmaz sana. Oradaki kordonu çek ve ne olursa olsun hiç tereddüt etme. Koşmana bak."

"Ama siz," dedi Mary, "siz de gelmeyecek misiniz?"

"Ben mi? Ben seninle gelemem. Kendi başına kaçmaksın, ama emin ol, seninle yakında görüşeceğim."

"Ama nasıl? Nasıl olacak, anlamıyorum. Dönüş yolculuğu olmadığını söylediniz. Hiç kimsenin dokuzuncu krallıktan çıkmadığını söylediniz."

"İstisnalar var," dedi kadın gülümseyerek. "Benim bütün kurallara uymam gerekmiyor. Sadece doğal olanlara uyarım. Ama acele etmelisin. İstasyona yaklaşıyoruz, vakit geldi."

"Bekleyin bir dakika. Bavulumu almalıyım. Her şeyim onun içinde."

"Bırak bavulunu," diye talimat verdi kadın. "Ona ihtiyacın olmayacak. Sana sadece ayak bağı olur. Ama unutma, koş, rüzgâr gibi koş." Sesi alçaldı. "İyice ışıklandırılmış bir giriş kapısı göreceksin. Oradan geçme. Merdivenden

çık, karanlık bile olsa, orada kertenkeleler olsa bile çık. Bana güven ve merdivenden çık, tamam mı?"

"Tamam," dedi Mary, ayağa kalkarken, kadının önünden kayarak yana geçti, koridora çıktı. "Tamam."

Yavaş yavaş, gelişigüzel yürür gibi vagonun arka tarafına doğru ilerlemeye başladı. Kimse ona bakmıyordu. Koridorun sonuna gelince, duvar boyunca uzanan ve üzerinde "Acil Durum" yazan kordonu tutup çekti.

Bir anda trenin içini o korkunç siren sesi kapladı, sessizlik bölündü. Mary kapıyı hızla açtı, iki vagonun arasındaki sallantılı platforma çıktı. Frenler gıcırdadı, birbirine sürten metallerin tiz sesi duyuldu ve tren sarsılarak durdu.

Yedinci krallığın peronundaydılar ve peron ıssızdı. Mary trenin üç basamağından bir atlayışta indi, peronun beton zeminine çarpan tabanlarının altı birden yandı. Trendeki kondüktörler bağrışmaya başlamışlardı.

"Hey, Ron, ne oluyor?" Adamın sesi boğuktu. Vagonların içinde kırmızı fenerlerin ışıkları titredi.

"Ne mi oluyor, Al? Sen yaptın sandım ben."

İleride bir giriş kapısı vardı, parlak kırmızı neon ışıklarla donatılmış kapının gerisinden aksak ritimli bir caz müziği duyuluyor, insanı içeri davet ediyordu. Hayır, bu kapı olmazdı. Sağ tarafta ışıklandırılmamış bir merdiven vardı, tehditkâr ve dar görünüyordu. Mary döndü, oraya doğru koştu, adımlarının sesi taş duvarlarda yankılanıyordu. Kaburgalarının altında soluğu kesiliyor, sıkışıyor, canını acıtıyordu. Bağrışmalar giderek yükseliyordu.

"Bakın! Bir kız bu. Kaçıyor!"

"Yakalayın onu, çabuk!" Arkasından kırmızı ışıklar tutuldu, iyice çoğalıp yakınlaştılar.

"Bu yolculukta bir kişiyi bile kaybedersek patron bizi kovar!"

Mary merdivenin dibinde bir saniye durup arkasına göz attı. Trenin pencereleri altın yaldızlı birer kareydi, camdan bakan suratlar bıkkın, ölü gibi, ruhsuzdu. Sadece kondüktörler trenin basamaklarından inmiş, onun peşinden koşuyorlardı, giriş kapısından vuran neon ışığında suratları kıpkırmızıydı, ellerinde salladıkları fenerlerden dumanlar çıkıyordu.

Mary'nin çığlığı boğazında tıkandı. Kıvrılarak yükselen, karanlık, dik merdiveni koşarak tırmanmak için döndü. Yanağına bir örümcek ağı değdi, ama o koşmaya devam etti, tökezleyerek, parmaklarını pürüzlü taş duvarlara sürterek koştu. Basamakların birindeki çatlaktan, ufak bir yılan hızla fırlayıp çıktı. Buz gibi soğuk yılanın ayak bileğine dolandığını hissetti Mary ama koşmaya devam etti.

Nihayet kondüktörlerin bağrışmaları kesildi, sesler gitgide uzaklaşıp duyulmaz oldu, sonra Mary trenin yeniden hareket ettiğini duydu, tren alçalmış gök gürültüsünü andıran bir sesle dünyanın donmuş çekirdeğine doğru gümbürdeyerek ilerledi. Ancak o zaman koşusuna son verdi.

Bir an isle kaplı eğimli duvara yaslandı, avlanan bir hayvan gibi soluk soluğaydı, ağzındaki kaygan, metalsi tadı yutmaya çalıştı. Özgürdü.

Karanlıkta basamakları tekrar, güçlükle çıkmaya başladı, o çıkükça basamaklar genişliyor, pürüzsüzleşiyordu, havanın yoğunluğu da azalıyor, hafifliyordu. Geçit giderek genişledi, uzaklarda bir yerde, bir saat kulesinde çalan çanların

sesi duyuldu, berrak ve ahenkliydi. Bileğine dolanmış küçük yılan, metal bir halka gibi düştü ve kayarak duvarın içinde uzaklaştı.

Merdivenin son dönemecinden kıvrılınca doğal güneş ışığı bütün parlaklığıyla Mary'nin üzerine vurdu ve Mary tatlı havanın, toprağın, taze biçilmiş çimlerin unutulmuş rayihasını içine çekti. Karşısında, kentteki parklardan birine açılan kemerli bir kapı vardı.

Mary merdivenin tepesine varınca güneş ışığının bereketli, altın ağları gözünü kamaştırdı. Kaldırımdan beyaz ve mavi güvercinler havalanıyor, Mary'nin tepesinde daireler çiziyordu, çalılıkların yaprakları arasında oynayan çocukların kahkahalarını duydu. Parkın dört bir yanından, kentteki yapıların tepeleri uzun, beyaz, granit kuleler misali yükseliyor, pencerelerinin camları güneşte parlıyordu.

Ölüm uykusundan uyanan biri gibiydi, küçük çakıl taşlarının mikasının pırıl pırıl parlattığı taş döşeli dar yolda yürüdü. İlkbahar zamanıydı, sokağın köşesinde kendi kendine şarkı söyleyerek çiçek satan bir kadın duruyordu. Mary yeşil yapraklarla bağlanmış beyaz güller

ve nergislerin doldurduğu kutuları görebiliyordu, kahverengi mantolu bir kadın da anaç bir tavırla sergilenen çiçeklerin üzerine eğilmişti.

Mary yaklaşırken kadın başını kaldırdı, Mary ile göz göze geldi, mavi gözlerinde zafer sevinciyle karışık sevgi okunuyordu. "Seni bekliyordum, canım," dedi.

KIRMIZI KEDİ'DE SYLVIA PLATH

Sırça Fanus

Günlükler

Johnny Panik ve Rüyaların Kutsal Kitabı

Ariel ve Seçme Şiirler

Çizimler

Kiraz Hanımın Mutfağı